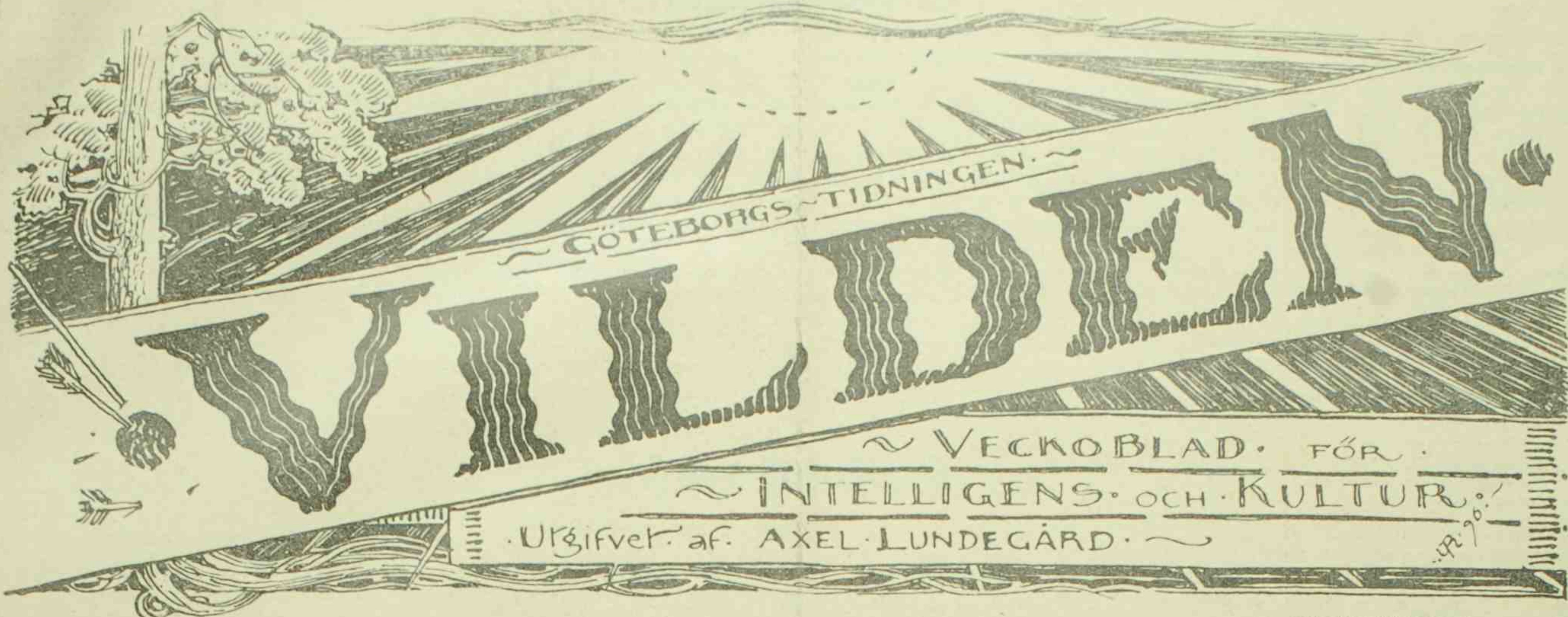

N:o 10.

PRENUMERATIONSPRIS:
Helt år . . . kr. 4.50
Halvt år . . . 2.50
Kvartal . . . 1.25
Månad . . . 0.40
Prenumeration & alla postkostnader
i Sverige och utlandet.

Öst: Östskå för Göteborgs södra
prenumeration & postkostnader.
Redaktion och Expedition:
Södra Hamngatan 2.
Rikstelefon: 35 61.

Lördagen den 6 Mars

Hufvudexpedition:
Stockholm:
Mästerns väg 12.
E. Klemming.
Telefon: 76 48.

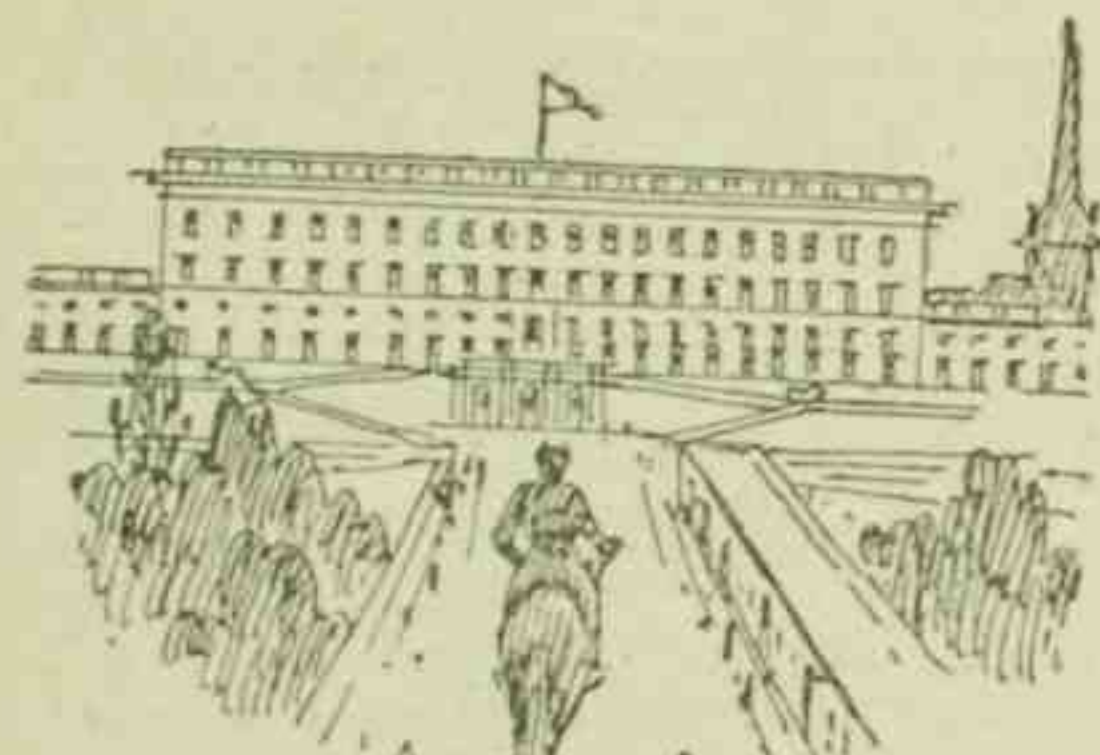
ANNONSPRIS:
Före texten: 25 öre per
rad.
Efter texten: 20 öre.
Lösenummer 10 öre.

1897

Innehåll.

Stormakterna och Kreta. Af Armand.
Gnistor och slag.
v. d. Osten-föreställningarna. af Ax. L.
Vid hafvet, Prosadikt af Ragnar.
Svensk-Finsk litteratur. Af Ax. L.
Don Quijote, dikt af Heribert Lundström.
Insända böcker.
Infåget. Af Henrik Pontoppidan.

Stockholm.

Stormakterna
och
Grekland.

I hela den civiliserade världen följer man med spänning tilldragelserna på Kreta, och det visar sig tydligare och tydligare, att Hellenernas modiga uppträdande, trots makternas hot, funnit sympati hos folket också i de länder hvilas kanoner måhända just nu riktar sig mot de kristne på Kreta.

Hvilket upplyftande skådespel erbjuder icke den europeiska storpolitiken för närvarande! Sannerligen ser det icke ut som om det lilla Greklands mod skulle kunna drifva stormakterna till handling! Hittills ha de väl, som vanligt, nöjt sig med att utfärda noter; men det tycks, som skulle det, för en gångs skull, icke stanna därvid.

Och om nu kanonerna plötsligt börja spela — hur konsekvent, är det icke, hur i allo öfverensstämmande med storpolitikens traditioner, att de vändas mot de kristne, icke mot muhammedanerna!

Hur länge har icke Islams herskare med undanflykter, list och svek gäckat dessa samma stormakter, hånlett åt deras noter, föraktat deras hotelser. Ideligen har han lofvat reformer, ideligen har han svikit sina löften. Är efter år ha tusentals kristne mördats trots allt; ideligen har telegrafnätet bringat budskap om härresande grymheter. Hvad ha de stora makterna utträtt gentemot allt detta? Intet! England, Frankrike, Tyskland, Österrike, Ryssland och Italien ha icke ens med makten af sin samlade auktoritet kunnat tvinga sultanen att infria sina löften.

Den roll, stormakterna under alla dessa år spelat gentemot Turkiet, är allt annat än uppbygglig. Den är förödmjukande för nationerna, och den kastar ett skimmer af löje öfver de agerade ledarne af makternas politik. Hvilket ömkligt småsinne i alla beräkningar! Hvilken oerhörd lumpenhet och hvilken feghet!

Genom ett energiskt ingripande af dessa makter skulle grymheterna kunnat stämmas, massmördandet förhindras; lugnet skulle ha bevarats och tusentals människolif kunde ha räddats. En smula själfständighet, handlingskraft, förmåga af initiativ och den orientalska frågan skulle för länge sedan ha varit löst.

Nyss flög ett nödrop från de olyckliga armeniernas, som mördades hoptals, så skärande öfver Europa, att folken i alla dess länder upprördes. Hvad gjorde makterna? Några noter till sultanen — det var allt. Och medan underhandlingarne pågingo, mördade turkarna lika friskt.

Så började det på Kreta. Blod rann i strömmar och mordbrandslågorna slog mot skyn. Hvad gjorde makterna? Intet.

Men i ett litet land, det minsta och fattigaste i Europa, bodde ett folk, som upprördes öfver gräsligheterna och beslöt våga allt för att åstadkomma en förändring. Hellenernas konung och folk visste, att Kretas invånare önskade en förening med det gamla moderlandet; och då de kristne reste sig för att afskutta turkarnes ok, sände Grekland en liten flottill med trupper till ön.

Nu blef det plötsligt lif i de

europiska kabinetten. Den europeiska jennvikten var hotad. Detta lilla fattiga land, som icke ens kunde betala räntorna på sin statsskuld vågade uppträda aktivt på egen hand utan att först ha begärt stormakternas tillåtelse! De ledande diplomaterna harm var fruktansvärd. Pansarkolosserna fingo ögonblickligen order att gå till Kreta.

Och så börjades underhandlingar: notvexling. Det fattades icke allvarliga föreställningar. Hellenernas suverän fick lexor som om han varit en skolpojke. De stora makterna förmanade, bönföllo, hotade; men konung Georg stod fast vid sitt beslut, ty bakom detta beslut hade nationen samlat sig enig.

Inför ett sådant mod ryggade de sju stormakterna tillbaka. Ingen af Europas ledande diplomater tycktes veta hvad som nu borde göras; allas hållning var lika vacklande. Det telegraferades ideligen mellan kabinetten, det talades om blockad af Greklands hamnar, det lossades också några skott mot de kristne på Kreta — men därvid har det stannat. Längre räckte icke stormakternas handlingskraft.

Ännu då detta skrives tveka och dröja de. Under tiden handla Hellenerna. Den ena efter den andra af fästningarna på Kreta falla i de kristnes händer. Och sympatien för deras sak växer starkare och starkare hos Europas alla nationer, allt medan de olika kabinetten, med det ryska i teten, börja intaga en mer och mer fientlig hållning mot Grekland.

Hvarför denna fientlighet? Stormakterna hafva under årtal på ett eklatant sätt visat sin oförmåga att upprätthålla ordningen i Europas oroliga hörn. Hvarför då binda händerna på det lilla Grekland, som af omständigheternas makt tvingats att ingripa?

Kreta har 270,000 invånare, af hvilka endast 70,000 äro muhammedaner, — dock icke turkar, utan ursprungligen af grekisk nationalitet. Det är således skenbart ett religionskrig, som rasar på Kreta, en kamp mellan stamfränder af olika tro. Hvem som egentligen står bakom allt detta

och håller trådarna i sin hand, derom har Kretas förre guvernör, Berovitch Pascha, lemnat en del karakteristiska upplysningar. Han säger sig dagligen ha fått befallningar från sultanens palats att uppegga den muselmanska befolkningen till härresande illdåd. »Den store mördaren» behöver pengar och pengarna kunna fås genom följande transaktion: Några rika och fanatiska muselmän öfvertalas att sätta eld på de kristnes hus. Gerningsmännen häktas och halshuggas — och regeringen konfiskerar deras skatter. Så går det till.

Hvem undrar öfver att Kretas innevänare resa sig mot en sådan styrelse och önska en förening med Grekland?

För närvarande är hela ön, med undantag af några få städer, faktiskt i Greklands våld, trots de förenade eskadrarnes aktiva ingripande till förmån för turkarne, trots det att stormakterna besatt en liten landremsa mellan Kanea och Sudaviken och trots den löjliga proklamationen: att ockupationen afser upprätthållande af ordningen på ön, tills Kretafrågan blivit löst, och förhindra fiendeligheter mellan kristna och turkar på det besatta området.

Hvilken blygsam uppgift för 7 stormakter! Det besatta området är en tillfälligt vald bråkdelen af ön, och de 640 man, som landsatts, skulle, om fiendeligheter började, ha att upptaga kampen mot en tjugodubbel skara af väl beväpnade insurgenter. —

Den roll, stormakterna hittills spelat i denna fråga, är sannerligen icke egnad att tillvinna de ledande diplomaterna någon sympati!

Armand.

Drottning Olga af Grekland har nedlagt sin värdighet som rysk hedersamiral. Hon vill icke bära denna titel, sedan den ryska flottan skjutit på grekiska undersåtar.

Hvad ämnar ezaren göra? Som bekant har prins Georg af Grekland en gång i Japans hufvudstad räddat den ryske sjelfherskarens lif.

Annonsregister.

Barclays Téer

Äro till sin kvalitet de bästa och billigaste. Té för kännare!
Viner af utsökta årgångar kunna beställas från samma firma.
Se annonserna!

Silvanders Herrekipering, Stockholm och Göteborg, finnes allt hvad en gentleman behöver för att kunna uppvisa ett oklanderligt yttre.
Se annonsen!

Cigaretten *Yalla* är billig och för priset god.

Eminente heter en förträfflig mid-dagscigar, som föres af Tobaksmagasinet, Drottninggatan 31 Stockholm.

Herr E. Klemming, Mästerns väg 12 Stockholm, emottager allehanda kommissionsuppdrag och expeditioner. Se annonsen.

Cigarrsorterna *Cleopatra*, *Las Veras*, *Guld* och cigarrcigaretten *Felix* från *Jon Askunds Cigarrfabrik, Linköping*, rekommenderas.

Tandläkare Karl Elander,
N. Hamngatan 40.

Obs!
Nyttillträdande
prenumeranter.

Vildens namn finnes infördt i svenska postverkets tidningstaxa för 1897, under bokstafven G.

Göteborgstidningen Vilden.

Hvarje poststations föreståndare är skyldig att tillhandahålla allmänheten denna tidningstaxa och att mottaga prenumeration.

Pris för år: kr. 4.50
» » kvartal: » 1.20

Prenumerera *strax*! Eljes kommer tidningen Er icke tillhanda i så god tid, som Ni önskar.

Exp. af Vilden.
S. Hamngatan 2
GÖTEBORG.

Rikstel. 35 61.

E. KLEMMING, Stockholm,

Varuagentur & Speditioner,

ombesörjer förtullningar, inkasso och kommissionsuppdrag, uppgör frakter, besvarar förfrågningar omgående och billigt.

Kontor: Mäster Samuelsgatan 12.
(55) Allm. Telef. 76 48

Cleopatra 15 öre
Las Veras 12 »
Guld 10 »
Felix, Cigarrcigaretter 5 »
säljes i de bästa cigarrafabriker.
Jon Askunds Cigarrfabrik, Linköping
Fabriknederlag hos E. Klemming, Stockholm,
Mäster Samuelsgatan 12.
(56) Allm. Telefon 76 48.

Som **Specialité** föra vi uti vår nyetablerade
Cigar-, Cigaret- och Tobaksaffär
en Bremercigar

Eminente,

hvars fina smak och arom bör tilltala
hvarje cigarrkännare.

Cigarren är för oss tillverkad af utsöktaste Sumatra- och Havannatobak och säljes till det låga priset af Kr. 10,40 pr 100.

Order från landsorten expedieras fraktfritt vid rekvisition af 200 cigarer.

Dessutom rekommenderas en mängd nymporterade cigarrsorter från de mest välrenommerade fabriker i Bremen, Hamburg, Holland samt Havanna-Cigarer.

Tobaksmagasinet. Dröthingsgatan 31 Stockholm.
Stoependaal & Komp., Cigar importörer.

Riks- och Allmänna Telefon.
Priskurant på begär omgående.

SILVANDERS
Herrekipering
Stockholm — Göteborg
Scotts berömda
HATTAR
Dents Handskar
Nyheter
Halsdukar o. Toilettartiklar

Rent besked lemnar en man, som infört nedanstående annons i en smålandstidning:

Härmed vill jag i god tid meddela mina värderade kunder, att jag för instundande vår icke vill drifva handel med artificiella gödningsämnen.

(Namn.)

"**Messidor**" heter en ny s. k. lyrisk dram, med libretto af Emile Zola och musik af Alfred Bruneau.

Den har gifvits å Operan i Paris. Det egendomliga med detta opus är, att libretton är på prosa. Anmälningen är i Le Figaro skriven af — författarne själve. Emile Zola »behandlar» texten och Alfred Bruneau musiken. Kritiken inskränker sig dock till en redogörelse för hvad de båda diktarne *afsett* med sitt gemensamma verk.

En raffinerad konstnärutställning.

I Budapest har uppförts en balett, kallad rosenvalsen, där kvinnliga rosenknoppar af alla färger trippa omkring på scenen, medan en stark doft af rosa samtidigt utbreder sig öfver hela salongen. Alla parfymfabrikanter glädja sig öfver den nya framtid, scen-konsten, efter denna upplifning, går till mötes.

Det berättas, utan anspråk på tillförlitlighet, att direktören för dramatiska teatern i Stockholm redan inledt underhandlingar med en utländsk parfymfabrikant om leverans af det kvantum patschouli, som anses behövas för nästa säsong.

Herr Ranft lär af en icke alltför framstående dramatisk författare ha beställt libretto till ett doft-spel, kalladt: *Heliotrope*.

För Göteborgs filialen förbereder samme entreprenante teaterdirektör ett billigare doft-sammelsurium med den enklare titeln *Adekotogn*.

En skola för roman- och novellförfattare.

Idén är miss Florence Marryats. Hon vill åtaga sig att inviga ärgiriga ungdomar af båda könen i roman- och novellfabrikationen i mysterier. Gamla England kommer inom kort att äfversvämmas af hennes elevs arbeten. N. b. om det finns förläggare, som acceptera det mogenhetsbetyg, miss Marryat förmodligen kommer att utfärda för sina mest lofvande adepter.

Martyren Olsson. Den bälde krigsknekt, som öfverlastad af nykterhetsfanatism kastade kungens Vaxholms-punsch i sjön, har mottagit 500 kronor i present från en framstående nykterhetshelot i Frankfurt am Main.

Affären har förmedlats genom en nykterhetsvänlig ledamot af svenska riksdagen.

Det vore intressant att få veta namnet på denne lagstiftare, som ansett sig oförhindrad att fästa en martyrgloria af blanka silfverkronor på den för subordinationsbrott straffade konstapelns hufvud.

Konstapeln skall hållas »skadelös» för de obehag och de lidanden han haft att utstå som följd af, att han icke kunnat handla i strid med sin öfvertygelse.

Framtidsperspektiv.
(Seen från Vaxholm.)

Kapten Y. (till f. d. konstapeln och martyren Olsson, som tack vare mäktig good-templare-protektion under en frivillig krigsminister avancerat till styckjunkare.)

Rikta kanonen, styckjunkare! Ni som har en af sprit oförvillad syn!

Styckjunkare O. Hvert skall jag rikta?

Kapten Y. På den ryska korvetten, naturligtvis.

Styckjunkare O. Omöjligt! Det strider mot min öfvertygelse. Det lär finnas en goodtemplare ombord på korvetten.

Kapten Y. Jag befäller er att lyda, utan resonnement!

Styckjunkare O. (kastar kanonen i sjön och arresteras.)

En rysk brännvinsbrännare inleder korrespondens med en medlem af svenska riksdagens nykterhetsparti och skänker martyren Olsson 10,000 rubel, som delas lika mellan den arkebuserade styckjunkarens arfvingar och den nykterhetsvännlige riksdagsmannen.

Svart och hvitt.

Det är icke alltid så lätt att afgöra, om svart verkligen är svart och hvitt hvitt. I det hela taget existerar det knappast några axiomnumera. Hvem säger att två gånger två är fyra på planeten Mars?

Här nere på vår jord har dock två gånger två hittills ansetts vara fyra. Men frågan har icke heller ännu, så vidt jag vet, hänskjutits i och för afgörande till Stockholms konsistorium.

Däremot har detta konsistorium nyligen haft tillfälle till förklaring i fråga om valet till pastor primarius i Stockholm. Valförrättaren, kyrkoherden E. Bergman, hade uteslutit bolag från rösträtt. Rösträtt tillkommer enligt lagen svensk medborgare. (etc.)

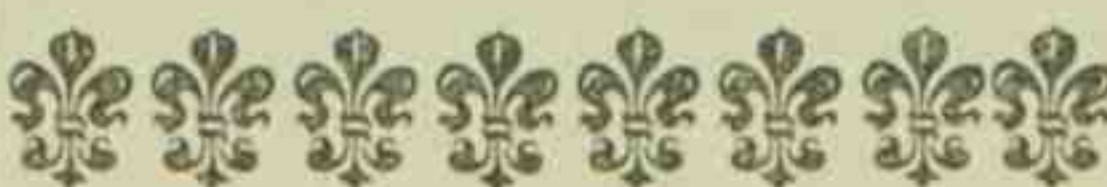
Är ett bolag svensk medborgare? Javisst, säger konsistoriet.

Framtidsperspektiv:

Tio svenska bolag ha sammanslutit sig till en ring i och för tillsättande af en pastor primarius. Af direktörerna, som rösta för bolagen (hvilka tillsammans ha majoritet) äro: en metodist, en mormon, en romersk katolik, en grekisk katolik, en kopier, en buddhast, en teosof, en bekännare af Confutses lära, en jude och en ateist.

100-kilo-klubben i Paris har 45 medlemmar, af hvilka en del — som förmodligen äro stormästare — väga 205—217 kg. Medlemmarna ha förbundit sig att äta och sofva så mycket som möjligt. Det faller af sig själf att de också undvika arbete. Damer få icke närvara vid klubbens sammanträden, ty deras närvaro hindrar matsmältningen och inverkar ogynnsamt på fettbildningen.

Det vore intressant att få konstateradt, hur mycket hjärna det finns kvar hos hvar och en af dessa enorma fettknyten. Men därom upplyses intet.

~ Göteborg ~

v. d. Osten- * * * *

* föreställningarne.

Det har varit fulla eller mycket goda hus kväll efter kväll under den korta tid, herr v. d. Osten regerat på Göteborgs Stora teater. Ack, herr Ranft, det kan förtjänas pengar också på konst!

Efter Fabricius' ständigt gråtande dotter följde *Edmond Kean* af *Alexander Dumas*. Den mannen visste, hur ett effektivt skådespel skulle vara beskaffadt för att knipa sin publik. Han visste också, hur en paradroll skulle skrivas. Och så var han dessutom ett geni. Derför lefva hans lustspel ännu i dag, och därför kommer titelrollen ännu länge att fresta mängden stor skådespelare.

Edmond Kean! Den af kvinnorna afgudade Shakespeare-tolkaren från vårt århundrades gryning; den engelska högaristokratiens bortskämde gunstling; den oförbättrlige bohömen med de många galanta äfventyren: Man tänker sig honom som en spenslig man, med nervösa, lifliga gester.

Herr v. d. Osten har icke de yttre förutsättningarna för en sådan framställning.

Han har därför med all rätt kastat den historiske Edmond Kean öfver bord; han spelar den berömda tragöden med sitt eget ansikte och sin egen figur — liksom han, naturligtvis, alltigenom spelar rollen på sitt eget konstnärstemperament.

Därom är intet att säga. Alexander Dumas' komedi är visst icke någon trogen tidsskildring, och titelrollens innehafvare behöfver icke framträda på scenen med den historiske Keans drag. Men rollen fordrar mera rörlighet, mera energi, eld och fart, än hvad herr v. d. Osten förlänade den. Hans Kean föreföll ofta tyngd af sin egen embonpoint. Detta särskildt i första akten, då han uppträdde i en sällskapsdrägt, som icke klädde honom; men också hemma hos sig. Bättre var han i sjömansdrägt på krogen Kolgrufvan, och som Hamlet, sedan han väl hunnit drapera sig i den traditionella kappan.

Framställningen föreföll också i allmänhet en smula tung. Herr v. d. Ostens röst tål icke vid att förderas, som i scenen med lord Melville på Kolgrufvan. Här skulle replikerna ha fallit som eldnistor, hvästens timbre borde ha skiftat i hvar sekund — men den borde aldrig ha fått klinga så obeherskad

så brutal, som den blef någon gång. — Bäst gingo scenerna med den gamle sufflören, och hela sista akten. Det behöfver icke sägas, då man talar om en konstnär af v. d. Ostens rang, att framställningen hade många fint utarbetade detaljer. Denne skådespelare har dessutom för mycken rutin och en alltför solid teknik för att misslyckas med en roll, som han vill tolka. Men han var icke ensam på scenen i Kean! Dess bättre för hans medspelande!

Herr Grevillius hade ett godt grepp på den gamle sufflören, herr Salmson var korrekt — och hade en god mask — som den danske ambassadören; Herr Öberg uppträdde med en viss värdighet som prinsen af Wales. Det är mig ett nöje att konstatera faktum och nämna ett par andra namn än herr v. d. Ostens! Af artighet mot damerna bör det kanske tilläggas att fröken Sundell var den tjugande grefvinnan Helena och fröken Kindstrand den stenrika, blondlockiga Anna Danby.

Det sista programmet upptog ett lustspel: *Han lånar sig hustru och barn* af en man vid namn Görner, i översättning af herr v. d. Osten. Och *David Garrick*, komedi i tre akter af onämd författare, öfversättning af onämd öfversättare.

I den förra pjesen uppträdde öfversättaren under det betecknande namnet Max Glad — hvarför icke lika så gerna Kalle Glader? — och här gaf han naturligtvis sitt goda lynne och sitt glada skrätt fritt spelrum. Han hade en rik onkel från Trerrelleborrrg; och denne hedersman hade han inbillat, att han, Kalle Glader, var gift, hade hustru och barn. Då onkeln kommer på besök, måste hustru och barn i hast anskaffas; han lånar sin vän Rosenbergs svägerska till hustru — i all ärlighet — och han lånar samme Rosenbergs skrikande ättelägg till son. Det slutar naturligtvis därmed, att onkeln från Trerrelleborrrg upptäcker allt; och det blir giftermål af. Kalle Glader får sig en egen hustru och kanske en egen baby också, sedan ridån gått ned.

I *David Garrick* har herr v. d. Osten att framställa en annan berömd Shakespeare-tolkare, som lefde nära 100 år före Kean. David Garrick skildras af en samtida, som kände honom väl, sålunda: han är knappast af medellängd, men hans figur är sirligt bygd, nervös och fin, utan fettma.

Denne Garrick var en grand seigneur som förtjänade millioner på sin konst, lefde som en furste och umgicks med furstar. Han anses ha varit »världens förmämste skådespelare». Han var också lustspelsförfattare. Han var ett geni.

Komediens handling är enkel: Ada Ingot, dotter till den rike Simon Ingot, älskar Garrick, som hon endast sett på scenen. Garrick å sin sida älskar också henne, som han sett en enda gång utan att veta hennes namn. Han ger då med största nöje fader Simon det löftet att bota hans dotter från hennes svärmeri; då han upptäcker att Simons dotter just är den kvinna han älskar, måste han hålla sitt ord. Inbjuden till middag i Ingots hus, spelar han berusad, ställer till skandal och blir utvisad ur huset. Naturligtvis upptäcker Ada snart, att hennes hjärte är oskyldig och då fadern vill tvinga henne till giftermål med en idiotisk kusin, rymler hon och tager sin tillflykt till Garrick. Final: Pappa Ingot anhöller med hatten i hand, att Garrick måtte taga hans enda dotter till hustru.

Komedien är icke alltför genialt hopkommen och af historisk trohet eller ens sannolikhet, finns icke stort. (Garrick var gift med den ryktbara dansösen Violetti). Lika litet som herr v. d. Osten har de yttre förutsättningarna att spela Kean, lika litet passar hans något korpulenta figur

till framställningen af David Garrick, sådan han ofvan skildrats af en samtida. Men herr v. d. Ostens framställning af den store engelske tragöden är icke dess mindre öfvertygande. Han spelar drucken så att själfvaste Garrick skulle ha applåderat, om han setat på parkett (Garrick var eljes en sträng kritiker, hvilket framgår af följande anekdot. Han såg en gång Preville spela drucken. Alla andra åskådare voro hänfödda och uttryckte sin beundran. Garrick ropade: »Era fötter äro nyktra!»)

Herr v. d. Osten var berusad ända ut i täspetsarne.

Af de medspelande i dessa båda pjäser måste man nämna herr Salmson, som var lyckad i mask och spel, både som Pettersson från Trelleborrrg och Simon Ingot från London. Herr Salmson gjorde en olycklig figur i Othello — som Cassio — men har sedermera visat, att han är en duglig komisk skådespelare; han individualiserar icke oäfvat och hans maskeringsförmåga är beaktansvärd. Herr Öberg, jenne premiären, lyckas också långt bättre i lustspelet än i tragedien. Jago tyngde hans skuldror; målaren Rosenbergs roll (i den första af dessa pjäser) bar han med lätthet och elegans. Fröken Nilsson var hans argbigga till hustru och fröken Kindstrand var hans svägerska; hon fnittrar något för mycket, men det kan finnas utvecklingsmöjligheter också i detta fnittr.

Gerna skulle jag nämna flera namn, men papperet räcker icke till. Dock, låt gå för herrar Grevillius och Sandqvist också. — Spinnosidan är i allmänhet svagast representerad. — Tack, herr v. d. Osten!

Ax. L.

Vid hafvet.

Prosadikt.

Hvilken tröstlös anblick! Hvert vårt öga än vänder sig — endast nakna, stela klippor, bergkam vid bergkam —

Se där, hur i hvitskummigt tåg vågorna komma, hur böjesvallet friser och vill storma dessa hafvets stumme väktare, ja själfva himlen...

Känner du hafvet?

Ser du dess skällfvande oro... en barn, som sönderslites af sorgens och vredens nattväsen... en tummelplats för glödande lidelser och gnagande hämndkänslor... ett samvete, som fäfängt söker friden...

Känner du dess underliga sång, hopplös och hoppfull, längtande och trängtande?

Den biktat i djupa mollackord årtusendens synder, den jublar i *dur* om en frid efter stormen, den beder och suckar fram människohjärtats innersta känslor.

Se hafvet upprördt och sjudande...

Huru högt vågorna gå! —

Huru djupt de sjunka! —

Mänskliga lif spegla här dina drag!

Se, hvilken ålfan — uppåt —

uppåt — — — alltjämt uppåt!

Och dragning nedåt — — lägre

— — — lägre — — —

Trotsa hur mycket som helst, poeka, rasa! Då höjdpunkten nåtts, börjar fallet.

Så har det gått i årtusenden —

Så skall det gå i årtusenden — — —

Oändliga haf, hvar har du din gräns?

Hvar skall du lägga din bölja till ro?

Tyd oss det evigas gåta, oss, som famla efter kunskap om hemligheter, dem intet öga sett!

Orolige ande, lär dig af hafvet att kämpa med jättar af granit, lär dig att *kufvas* af öfvermakten! En gång finner vägen hamn — den ligger sig att dö vid stranden.

Ragnar.

Finsk-Svensk litteratur.

I.

K. A. Tavaststjerna: *Dikter* (W. Hagelstams förlag, Helsingfors). *En patriot utan fosterland* (Söderström & Co.).

Det spordes från Finland före jul, att den s. k. pressombudsmannen i Björneborg velat lägga hinder i vägen för utgifvandet af Tavaststjernas nya roman: *En patriot utan fosterland*. Författaren väjdade till den högre instansen, Pressöverstyrelsen, som underkände pressombudsmannens beslut i frågan; och boken kom ut.

Anteckningar från det Finland, som varit — så lyder underrubriken. Författaren skildrar, hur han under en fotvandring i södra Italien, på ett hotell i Castellamare gör bekantskap med ett herrskap v. Steven, och inbjödes att göra ett besök i deras villa vid Sorrento. Han kommer dit, emottages med stor gästfrihet, talar mångt och mycket om Finland och får slutligen taga del af löjtnant v. Stevens anteckningar. Dessa anteckningar bilda bokens innehåll. Patrioten utan fosterland är löjtnant von Steven. Han är half ryss och half finne, men inbillar sig i ungdomen älska Finland mest. Som rysk officer och adjutant hos finske generalguvernören lever han till en början i Helsingfors, umgås med en del studenter och med öfverstinan R., för hvilken dam han tycks hysa ömmare känslor, ehuru förhållandet icke klargöres. Hans kärlek till Finland — om den nu finns — är icke mera öfvertygande framställt. Löjtnant von Stevens känslolif är öfver hufvud taget, vid denna tidpunkt, ett stilla vatten, och de händelser, som återspeglas i hans anteckningar, ha ringa intresse.

Ett och annat namn från dåtidens studentlif skymtar fram under lätt förklädnad. Man får veta, att en ung doktor N — skjöld hållit ett politiskt tal, hvars följder komma att drabba honom mycket kännbart. Man gör bekantskap med en skald, som kallas W — ll, men man får intet intryck af människan. Man förstår icke heller rätt, hvad löjtnant von Stevens själf är för en personage. Han vill gerna vara en finsk patriot och därför umgås han i hemlighet med finska studenter, men om han eljes har någonting på hjärtat, aktar han sig samvetsgrannt för att tala om det i sina anteckningar. Och när han i början af ett kapitel skriver: »Min korta, patriotiska dröm var slut, öfverkorsad, annullerad», frågar sig läsaren: hvad var det för en dröm? Hvad ville han egentligen.

Löjtnant von Steven vet det förmodligen själf. I alla händelser tycks han taga saken allvarligt, han blir pessimist, börjar lefva oordentligt, gör en tur till Homburg och låter plocka sig på

Don Quijote.

Don Quijote har stadgats, lagt rustningen af
Och har satt sig till hvila vid härden.
Han har vämjts vid det bifall man gycklande gaf
Och begriper all ondska i världen.

Don Quijote är trumpen och skruppen och grå.
Såsom andra han länge har handlat.
Rosinante han låtit till hästslaktarn gå,
Och sin hjälm han till rakkopp förvandlat.

Don Quijote åt öfverspänd galenskap ler,
Och de världsklokes bifall han vinner.
Såsom andra helt nyktert på världen han ser.
Såsom andra han tråkig den finner.

Men Gud vet, om ej stundom han sörjer sin lott,
Och om icke han saknar den tiden,
När han sprängde mot jättar och stormade slott
Och för kärestan djärft gick i striden.

Fast han vet ju, hvar jätte en väderkvarn var,
Att hvar kåk han som slott plägat rosa,
Och att kärestan, hon, hvilkens färger han bar,
Var en bondpiga blott från Tobosa.

Hvad han tänker vet ingen. Han varit en tok.
Nu man städse korrekt honom finner.
Don Quijote är gammal, försiktig och klok,
Och de världsklokes bifall han vinner.

Heribert Lundström.

spel, återvänder hem och möter öfverstinan R. I skildringen af detta möte finns det en smula poesi. Det tycks som om K. A. Tavaststjerna och icke löjtnant v. Steven hade skrivit de två sidorna.

Med löjtnant von Steven går det utför. Han spelar bort sin faderneärfda förmögenhet och häller ett tal på franska — om Finland — hvarefter han anmodas inlemma sin afskedsansökan. Någon tid försöker han slå sig fram som privat språklärare, får sedan en lärareplats vid gymnasiet i Tavastehus och lyckas på kort tid sätta hela stadens societet i harnesk mot sig. Han uppträder som öfversittare mot alla utom guvernören, får och ger stryk, drifver kurtis och rymmer till Sverige med en rysk köpmansdotter.

I Stockholm lefva de unga tu någon tid ett bedröfligt lif af ekonomiska bekymmer och inre äktenskapliga slitningar, tills han en vacker dag i hemlighet lemnar sin Vera, som återvänder till skötet af sin familj. Steven är sedan korrespondent på ett kontor, flyttar i samma egenskap till Riga, där han gör bekantskap med sin andra hustru, som är gift med en major von Weierstern. Han duellerar med majoren och flyttar sedan till Odessa med majorskan, lever där tills hennes far dör och hon ärfver en förmögenhet, hvarefter de två lyckliga makarne göra en weddingtripp genom Europa. Till sist hamna de i villan vid Sorrento, där författaren säger sig ha varit deras gäst.

Det är då ett brokigt lif, denne löjtnant von Steven fört; de yttre konturerna äro omväxlande nog,

men behållningen af anteckningarna är ringa. Löjtnant von Steven har icke förmått fylla dem med motsvarande innehåll; figurerna äro oförklarade, deras handlingar tyckas icke — i och genom skildringen — nödvändiga. Vi känna dem icke; de äro som skuggor.

Därför gripes vi icke af deras öden. Själfrva hufvudpersonen, som af författaren inledningsvis presenteras sympatiskt, framträder i anteckningarna som en pretentiös nolla, med omotiverade anspråk på att kallas patriot. Hans kärlekshistorier äro alltför löst skizzerade för att väcka intresse; både Vera och Julia äro två dockor, inför hvilka han själf spelar marionett.

Hela boken är alltför löst skizzerad. Den verkar som ett utkast. En författare af K. A. Tavaststjernas rang borde kunnat åstadkomma någonting mera betydande af innehållet i löjtnant von Stevens anteckningar.

Den senare utkomna diktsamlingen inledes med en »Sekularparentation i ordenskapitlet Den svenska pinden, hällen öfver stormästaren Karl Makaël Bellman på hundrares årsdagen af hans död af versmakaregesällen Finke Finne». Detta skaldeestycke, som ursprungligen stått att läsa i *Ord och Bild*, påminner i anläggning och utförande mest om den litteratur, man gerna applåderar vid ett studentspex; och till samma kategori måste man också hänföra den dramatiska scen på vers, som fyller de sista sidorna i denna diktsamling.

Midt-partiet i boken upptages

af tre afdelningar, sammanförda — Gud vet hvarför — under den gemensamma rubriken *Friseglarens sänger*. Här har dikteren samlat sin lyriska alstring från de senare åren till ett brokigt virrvarr af stort och smått, dikter af mycket olika innehåll och värde. Ofta är formen vårdslös, ingifvelsen matt, ofta snuddar skalden vid parodiens gräns, som t. ex. i *Sjöjungfrun från Vänö*, där rytmen och hela diktionen alltför starkt kommit att påminna om en ökad positivslagdänga. Men midt uppe i allt detta finner man dikter af bestående värde, uttryck för en känsla, som verkar, stark och äkta, och som danats till fullödiga konstverk af en mästares hand.

Sådan är framför allt den gripande dikten *Det blir så tyst omkring mig*; den är originel och dock helgjuten till form, och dess innehåll är måttadt af ensamhetens och tystnadens vemod. Med denna enda dikt har Tavaststjerna på ett fullt tillfredsställande sätt häfdat sin rang som Finlands främste lyriske diktare efter Topelius.

Genomandade af varm känsla äro också *Den förlorade sonen*, *Hemåt i höstregn*, *Finnbacka Finne* m. fl. dikter af rent lyriskt kynne — med genomskinlig symbolik och otvetydig adress. Den sist nämnda slutar med följande strof:

»Finnbacka Finne, min styfvar sträng
aldrig blir på din gård jag dräng.
Förstfödd är jag i din husbondstuga,
har icke lärt att lisma och ljuga
har icke lärt att nöja mig,
har icke lärt att böja mig.»

Det är stolta ord af en ande, som känner sig hemlös i sitt eget hemland och som kanske, i mörka stunder, inbillar sig att fosterlandet förskjutit honom. Att så icke är, därpå har han nyligen haft många bevis. Också i vårt land har denne diktare vännar, som med intresse följa hans poetiska alstring, glädja sig åt allt hvad han ännu kan skänka dem, och med tacksamhet minnas allt hvad han redan gett.

A. L.

Insända böcker.

(Från John E. Nilssons förlag Stockholm.)

Flavianus eller Från Rom till öken, af Alexandre Guiraud. Översättning från franskan. Med en mängd gubbar och sköna kvinnor af Emil Aberg.

Utkommer i omkring 32 häften à 25 öre och skall föreligga afslutadt i Maj. Subskribenter, som utlösa alla häften, erhålla gratis en perm.

Teosofisk Tidskrift har utsändt sitt februari-häfte — utan tryckt cirkulär och förlagsnotis. I detta häfte dominerar G. H. Linder på vers och prosa. Prosa-artikeln är en *Undersökning om religionens begrepp* och däri citeras själfvaste Cicero. Dikten bär titeln: *Skall jag taga vara på min broder*, och den teosofiska poeten besvarar på orimad vers frågan med ja. Vidare förekommer *En psykologisk studie* af A. K. och slutar den översatta Lucifer-artikeln om *Teosofiska samfundets ändamål*.

Fattiga själars vin heter en publikation, som börjat utgifvas i München under redaktion af A. Halbig. Den kallar sig: »Månadsskrift till tröst för lidande själar i skärseiden.» Det är då klart, till hvilken publik tidskriften hänvändes sig. Det vore intressant att veta, om den fått några prenumeranter!

YALTA
BÄSTA EGYPTISKA
CIGARETT
Partilager hos
KNUT WIBERG, STOCKHOLM.

Intäget

eller

den kloke mannen.

AF Henrik Pontoppidan.

Det hände en gång — låt mig säga: en gång i gamla dagar — att en förståndig man, som var stadd på en viktig affärsresa till den stora Leipziger-marknaden, en afton ankom till en liten stad, där han skulle stanna öfver natten.

Till hans stora förargelse visade det sig nästan omöjligt för honom att få logis. Med sin kappsäck i handen fick han gå från gästgivarvärdgård till gästgivarvärdgård, tills han slutligen genom grofva ord och hotelser tilltvang sig dispositionsrätten till ett litet rum i »Det blåa flickögat», som var beläget långt inne i en mörk gränd bakom domkyrkan.

Saken var den, att man dagen därpå väntade en ung prins af blodet, som med sin gemål ämnade tillbringa sommaren på ett lustslott i närheten. Från hela den kringliggande nejden hade folk strömmat till för att se det höga paret, då det på sin resa körde genom staden. Hela staden var i festdrägt; på torgen hade det rests åreportar, flaggor vajade från alla hus, ja stadens hufvudgata hade ändligen — tack vare den betydelsefulla tilldragelsen — fått den nya stensättning, som innevararne i mer än en människölder hade suckat efter.

Man må nemligen alltid komma ihåg, att detta tilldrog sig i gamla dagar, i de oupplysta tider, som nu tyckas oss tillhöra mänsklighetens barndom, och på hvilka naiva och klenmodiga vördnad för herrarna af Guds nåde vi nu tänka tillbaka med ett medlidande småleende.

Den intet anande resenären, hvilken — som sagt — var en synnerligen förståndig man och i denna sin egenskap redan genomträngd af århundradets segerrika frihets och jemnlighets ideer, blef gripen af ädel harm, då han erfor orsaken till hänförelsen och villervallan i staden.

»Jag tror, sannerligen för Gud, att jag kommit dimpande ner i själfvaste Telge», brusade han ut mot den gamle uppässaren, som hade följt honom upp i rummet för att tända ljuset på hans nattduksbord. »Att tänka sig sådant! I vårt århundrade!»

Den bedagade uppässaren svarade ingenting. Utan att förändra en min, drog han upp ur sin ficka några märken af jernbleck och talade som om han alldeles ingenting förstod af den andres vrede:

»Herrns postvagn afgår i morgon klockan 1 från värds huset. Det brokiga kruset». Det höga herrskapets ankomst är beramad till kl. 11. Herrn har således god tid att se intäget, innan han ger sig af.»

»Drag så långt pepparn växer med ert intåg! Är han galen? Tror han, mosjö, att en smula förgylld kaross och ett par trensade lakejer imponera på mig?»

Men antingen det nu kom sig af, att den bedagade uppässaren en gång förut hade stått inför en upplyst man, som varit genomträngd af århundradets stolta frihetsanda, eller däraf, att han alltför ingenting förstod — nogaf, den gamle tog åter till orda, utan att låta störa sig, så fort den andre teg.

»Om herrn skulle önska en biljett till den stora tribunen på torget, så har jag ännu ett par till salu. De kosta en riksdaler stycket. Det finnes icke andra att få i hela staden.

Det har varit ett förskräckligt ref efter dem under de sista dagarna.»

Men nu var främlingens tålmod slut.

»Är ni då allesammans hospitals-tokiga i denna fördummade stad! Vill han laga att han kommer iväg! En riksdaler! Har man hört på maken!... Ut, säger jag!»

Den gamle skakade sitt stora, gråa huvud och traskade bort.

Nästa morgon gick solen upp öfver den smyckade staden med ett bredt fest-leende, hvilket af de naiva inne-vånarne uppfattades som tecken på den särskilda himmelska nåd, som hvilade öfver landsfadern och hans släkt. Den främmande resenären fick i det hela taget rik anledning till förargelse, då han skred genom gatorna, där det myllrade af människor och där husen voro behängda med smakfulla guirlander, vapensköldar och kostbara mattor. På många ställen stod det redan människor, tålmodigt uppställda längsmed den väg, som den furstliga vagnen skulle passera, och från alla gathörn hördes en kärring skrikande utbjudna till salu en festsång författad dagen till ära.

»Saliga stund, då vår nådige furste oss gästade.»

»Tänk bara!... I vår tid», mumlade resenären ideligen för sig själf.

Det, som nästan upprörde honom allra mest var den glada själfbelåtenhet som dessa Telge-tokar uppenbarade midt i sin förnedrande tråldom. Och i harmen däröfver — så naturlig för en fribores medborgare — blandade det sig så småningom en serie bittra känslor af mera personlig art.

Medan han betraktade dessa enfaldiga människors kostbara siden och sammetsdräkter, deras silfver-spännen och käppar med guldkrycka, deras stora butiker och präktiga privatbyggnader — alltsammans vittnande om ett välstånd, som han med sin öfverlägsna intelligens och aldrig tröttnande energi hittills förgäfvades hade eftersträfvat — eller då han i vimlet fick öga på ett eller annat rundt, rödkindadt och synbarligen förälskadt äkta par, som med skrott och muntra ord banade sig väg genom trängseln, kom han att tänka på sin egen Esmeralda, som alldeles icke var att leka med, ja på hvars trohet han till och med hade anledning tvifla, ehuru han sannerligen också vid valet af sin äkta hälft låtit förstånd och erfarenhet råda! Och nu som ofta förr kom det öfver honom en mörk, tryckande känsla af, att ett oundvikligt, illsinnadt öde förföljde alla klart tänkande och själfständiga föregångsmän här i världen, medan lyckan uteslutande tycktes förbehållen tokar, oduglingar eller lättfärdiga narrar.

Bombommelom!... Tratratra!

Hvirlande trummor och messings-musik väckte honom från hans bittra funderingar. Han hade kommit till stadens hufvudorg, där en jättelibun var rest mellan fyra vimpelpydda mast-träd. Här skulle det egentliga mottagandet ega rum, med tal af borgmästaren och sångprestationer af kyrkans korgossar. Den stora platsen var redan svart af människor och i de kringliggande husen voro alla fönster och altaner öfverfyllda af hvitklädda damer och barn.

Men nu öppnade sig människomassan mot den sidogata, hvarifrån musiken hördes. I charlakansröda uniformer, med almhöga läder-chakoter och lilas-färgade pomponer marscherade borgarebeväpningen in på platsen, under lifliga helsningar från den militäriska befolkningen. Senare ankom en afdelning högtidliga magistratsbetsmän med skinnande skjortbröst och pergamentsrullar under armen; och efter dem följde en afdelning af gamla gemytliga krigare med ett minnestecken på bröstet och ett annat, i form af

en blåviolett näsa, midt i ansiktet. Så kom det mera musik. Och efteråt följde ett långt tåg af handverkare med ärevördiga skrä-fanor; därnäst en skara nyklippta skolbarn, i ansträngd militärmarsch och slutligen den populära brandkåren med stadens sprutor, spannar och stegar, hvilket alltsammans skulle paradera vid intåget.

Med handen i sidan och stödd till sin käpp hade den främmande medlidamt betraktat upptåget från en stentrappa. Då nu den siste brand-soldaten svingade in på torget och då samtidigt borgarebeväpningen i förening med stadens nattvaktare började tränga folksvärmen tillbaka för att göra passagen fri, steg resenären ned från trappan och gick med hastiga steg genom några sidogator hem till gästgifvaregården.

Han hade beslutat att ändå skaffa sig en biljett till den stora tribunen. Då slumpen hade fört honom hit på den dagen, ville han i alla händelser försäkra sig om en plats, därifrån han kunde följa den löjliga komediens vidare förlopp utan att riskera armar och ben.

Strax i förstugan möttes han af den gamle uppässaren, som nästan tycktes ha väntat honom. Innan resenären yttrade ett ord, utbreddes den gamle sina magra armar med en beklagande åtbörd och berättade, att han för ett ögonblick sedan hade sålt den allra sista biljetten till stora tribunen. Däremot hade han tillfälligtvis en biljett till lilla tribunen, som eljes var förbehållen stadens honoratiöres. Om herrn kanske...?

»Spar ert tal», afbröt den andre honom kort. »Hvad kostar den?»

»Fem riksdaler.»

»Fem riksdaler! Är han galen! Hvad anser han mig för?... Vill han ögonblickligen skaffa mig bläck och papper upp på mitt rum. Och vill han sedan vara så god och sörja för, att mitt bagage kommer till post-vagnen i god tid! Förstår han?»

Därmed gick resenären upp på sitt rum och tog fram sin skrifport-följ för att arbeta.

»Fem riksdaler!» mumlade han för sig själf, i det han doppade pennan. »Har man hört på maken!»

Han skulle begagna de återstående timmarna till att skriva ett par affärsbref. Han hade minnsann kastat bort tillräckligt af sin dyrbara tid på de här dumma anstalterna!

Men icke heller häruppe fick han ro. Först var det en sångförening som drog i procession till festplatsen, under afskrällande af national-sången. Sedan drogs han till fönstret vid ljudet af en karet, som hastigt rullade genom gränden och stannade framför ett ärevärdigt hörnhus midtemot domkyrkan för att där afhämta den apoplektiske domprosten. I full ornat och med kommandörskorset dinglande under prestkragen blef denne gamle Herrens tjänare vid sin kaplans arm ledd genom porten och lyft upp i vagnen, där han — betagen af ögonblickets allvar — satt och skrek på sin hatt, som han hade på huvudet, på sina handskar, som han stoppat i fickan, och på sin psalmbok, som han verkligen hade glömt.

I detsamma dundrade det första kanonskottet uppe från höjderna bakom staden — tecken till att den furstliga vagnen hade blifvit synlig i fjärran.

Nu blef det brådska för alla efterblifna. Portar stängdes, luckor skötes för fönsterna... ett ögonblick senare påminde gränden och den lilla platsen framför kyrkan om en utdöd stad. Blott inne bakom en grönaktig ruta satt ett stackars fruntimmer med omlindadt huvud och gråt för det hon icke kunde komma med.

Den öfverlägsne mannen skakade sitt huvud och gick bort från fönstret. Han satte sig åter vid sitt skrifbord för att fullborda sina bref.

Men det var honom icke möjligt att att samla en sats i sitt huvud. Hur mycket han än svor och okvädade sig själf — icke en stafvelse kom på papperet.

Slutligen kastade han pennan och gick ned i restaurationslokalen.

Icke en människa fanns att se. Öfverallt var det tomt. Till och med den gamle uppässaren var försvunnen. Först i det innersta rummet träffade han en ensam mansperson som satt lugnt vid ett krus öl och lät tummarne röra sig omkring hvarandra.

Resenären kände sig så glad och tröstad öfver att dock ha träffat en rättfärdig i detta enfaldens Sodom, att han strax satte sig vid sidan om denne och utan vidare inledde ett samtal.

»Det är verkligen ett högst egendomligt uppträde man får bevittna i er stad», sade den öfverlägsne mannen. »Ha, ha! Man får sannerligen skratta, om man icke vill gråta. Det goda folket har så brådtom, som om det gällde dess salighet — allra-minst. Hvad säger Ni?»

Den tilltalade skakade långsamt på sitt stora, vattenkammade huvud. »Ja, det har Ni rätt i», sade han. »Att folk aldrig kan bli klokare!»

»Ja, det är — vid gud — det rätta ordet!»

»Se, jag var nu så förnuftig att köpa biljett till den stora tribunen redan första dagen, då försäljningen började. Då var priset bara fyra daler och så fick jag en af de numererade platserna på allra första bänken. Därför kan jag nu sitta här i lugn och ro tills andra skottet smälter, i stället för att andra få knuffas och trängas eller stå flera timmar längs gatan för att komma åt att se någonting.»

»Jaså, på det viset. Hm!»

»Jo, för jag kan nu icke fördraga att bli knuffad. Då vill jag hellre stanna hemma och ingenting få se. För det är nu min princip, att skall man njuta så skall man icke trampas på tårna eller skuffas i rännstenen. Som nu t. ex. borgmästarens tal...»

I detta ögonblick dånade det andra kanonskottet högtidligt öfver staden och fick rutorna att klirra. Det förkunnade att den furstliga vagnen hade öfverskridit bron öfver ån, som bildade stadens gräns.

»Nu måste jag iväg», sade den föränsamme mannen och tömde sitt krus. Ja — ni har väl också biljett icke sant?»

»Jag? Nej, visst icke.»

»Herregud! Det var då ledsamt. Det gör mig verkligen ondt... Bara Ni nu får se något!»

»Ni skall icke göra er några skrupler angående mig», svarade den andre i bitande ton och trummade med fingrarna på bordet.

Ett ögonblick senare var han ensam.

Och nu började kyrk-klockorna ringa. Först domkyrkans väldiga bryggarekittel, som dånade och brummade öfver hans huvud; strax därefter stadens öfriga klockor, hvar i sin ton, men sinsemellan harmoniskt stämda. Festligt och fröjdefullt klingade denna himmelska orkester genom den stilla luften.

Han reste sig upp, tog sin hatt och slank likgiltigt ut. Men redan i porten vände han om och gick tillbaka in i rummen.

»Hallå! Är här någon ropade han. »För tusan! Är här ingen betjening? Hvar finns uppässaren?... Är här ingen uppässare?»

En gammal, tjock käring visade sig i köksdörren.

»Hvad är på färde, go'a herrn?»

»Hvar är uppässaren säger jag?»

»Uppässaren?... Åh, det är således den främmande herrn, som skall ha den här biljetten, kan jag tänka. Se, här har jag den... vänta bara ett grann... se här är den, go'a herrn.»

»Biljett? Hvad är den för en biljett?»

»Jo, han sa... uppässaren... att herrn kom nog efter den. Jag skulle bara vänta, sa' han, så kom herrn nog och hemtade den.»

»Hvad för något? Hvad sa' han?»

Men det fanns icke tid till förklaringar. Det tredje skottet hade redan dånat och efterföljdes nu af en dundrande kanonad, som helt och hållet öfverröstade klockornas klämtning. Han kastade en femriksdalerssedel på bordet och gick bort.

Dock förhastade han sig ingalunda. Han sade till sig själf, att han alltid kom tids nog till detta gyckel. Han konstaterade uttryckligen, till sin egen fögnad, att han gick sin vanliga, stilla och afmätta gång, med den ena handen i västfickan och den andra bakom sin rygg.

Men då han plötsligt tyckte sig höra hurrarop, blef han i alla fall orolig och påskyndade sina steg. Skulle de kanske redan vara ankomna till festplatsen?

Då han nådde hufvudgatan, där folk stod packade som en almsbred mur längsmed båda gångbanorna visade han sin biljett för att komma genom afspärrningen och nå fram till torget. Men väktaren ville icke låta honom slippa fram. Det var för sent, sade väktaren. Gatan skulle vara fri. Den furstliga vagnen hade redan passerat den första äreporten och kunde väntas hvarv ögonblick.

»Men jag har ju biljett», skrek den öfverlägsne mannen, utom sig af raseri. »Ni skall låta mig passera, när jag har biljett!»

Nej, väktaren vill intet höra. Han satte sin morgonstjärna för bröstet på främlingen och stötte honom utan vidare ut i folkvimlet. Här fick han intet blidt mottagande. Han blef knuffad och puffad och trängd tillbaka mot husraden... ty nu blef verkligen det kungliga ekipaget synligt vid slutet af gatan. Steg för steg, med högtidsfull långsambhet, rörde det sig framåt mellan folk-massorna, med fördrare i röda frackar och en kusk så tjock som en tunna och två hejdukar, som syntes öfver karmens förgyllda krona. Luft-fylldes med öronöfvande hurrarop, hattarne svängdes, damerna gråto eller kastade blommor, medan det unga fursteparet mekaniskt nickade och smålog åt alla håll.

Under tiden stod den kloke mannen, flat-tryckt uppåt muren, och rasade. Han var liten till växten och kunde därför alldeles ingenting se för de lyfta hattarnes skull. Han sträckte sig på täspetsen; han ropade att man skulle taga hattarne ned, han sökte till och med finna fotfäste på murens framspringande sockel — men det var förgäfvets. I det ögonblick, då vagnen hann fram till platsen framför honom och då hänförelsen och hurraropandet omkring honom af den anledningen nått sin höjdpunkt, förlorade han fullständigt sitt manliga sinnes jenvikt. Af luttar förbittrad ifver att få se, grep han med båda händerna omkring en tårnåra för att med dess hjälp klänga sig till vädern; men olyckligtvis förlorade han sitt tag och föll tungt ned på stenläggningen.

Dagen efter låg han i det »Det blåa flickögat» med två brutna refben och en vrickad fot. Medan den lilla stadens dumma innevånare åter hade gått till sina dagliga sysslor i butiker och kontor, i kök och sofrum; — medan alla hans konkurrenter nu kommo före honom till Leipziger marknaden och medan hans blonda Esmeralda därhemma i lugn och ro umgicks med sin galan, hade den öfverlägsne mannen god tid att anställa betraktelser öfver det oblidade ödet, som alltid förföljer så många själfständiga och förståndiga föregångsmän här i världen, medan lyckan i allmänhet ler mot tokar, oduglingar och lättsinniga narrar.

Men Gud vet om han tänkte på det!

Förtjena 5 å 10 kr pr dag genom att sälja Visittkort för John Fröberg, Finspong. Profver gratis men ej franco. (60)

Tandläkare
Karl Elander
N. Hamngatan 40.
(snedt emot Göta Källare).
R. T. 3095. (30.)

Barclay's Téer
fraktfritt öfver hela landet.
Den ständigt ökade af-sättningen och de många hedrande omdömena är den bästa anledningen för alla att försä sig dermed. Per efterkraf eller post-förskott.
Rekvirera beställningskort med priskurant.
OBS! Kostnadsfria profver.
Alex. Barclays Handels-Aktiebolag
Göteborg.
(Nord. A. B. 96.) 45

Alex. Barclays
Handels-Aktiebolag.

★ ★ Kongl. Hofleverantör ★ ★
försäljer till billigaste pris.

Téer

af utsökt kvalitet, i förpackning å 1, 1/2, 1/3 och 1/4 Kilo.

(Brefkort med priskurant till-sändas franco.)

Viner

af alla slag och af de

bästa årgångar.

Rekvitioner från landsorten expedieras pr omgående: Té mot efterkraf; Viner endast mot insänd likvid.

Order upptagas å **WHISKY** från Gilbey & Co.

Alex. Barclays
Handels-Aktiebolag

★ ★ Kongl. Hofleverantör ★ ★
Kungssportsplatsen 2,
Göteborg.

Värme

i Åkdon, Bostäder, Kontorslokaler och Villor åstadkommes effektivast och billigast genom användande af våra värmeapparater, som försäljas i hvarje välsorterad Jernaffär, samt hos de större möbelsläbbsmenten.

Stockholms Värmeapparattfabrik.
Allm. Telef. 85 29. Riks-Telef. 13 05. (62)

Affärsmän!

Vill man skörda måste man så.
För en affärsmän är sådden: det kapital, han nedlägger i annonser.

Att annonsera i tidningar, som ingen läser är att så i sanden; annonsera i tidningar för dagen, där texten drunknar, är att så i sjön; men att annonsera i en tidning, som genom sitt innehåll tvingar sig till intresse ut öfver stunden: i ett literärt veckoblad, med stor spridning bland den mest intelligenta och mest köpstarka publiken i vårt land och i grannländerna

det är att så i god jord.
Därför är det förmånligt att annonsera i Vilden.

Annonser mottagas af
Expeditionen
S. Hamngatan 2, Göteborg.